

Pranas Bielevičius: Šiandien daug kas bando Dievo pažadus, kurie skirti Izraelio tautai, pritaikyti tikintiesiems. Tai yra du skirtingi dalykai. Nė vienas iš mūsų negali pasisavinti tų pažadų. Nebent jei esate žydas, jei tiesiogine prasme esate Abraomo vaikai. Mes esame Abraomo vaikai per tikėjimą į Jėzų Kristų, bet nesame tiesioginiai jo palikuonys. Dėl to Dievas išskyrė šias dvi žmonių grupes. Jis išskyrė į dvi grupes ir pažadus.

Būti Izraelio tautos atstovu reiškia būti po Dievo apsaugos „skėčiu“, po Jo auklėjimu. Dievas auklėjo izraelitus, bet niekada neatstūmė savo tautos.

Kai skaitome Naująjį Testamentą, matome, kad Dievas niekada neatstumia savo vaikų, bet, jei jie pasitraukia nuo Dievo, tuomet atima iš jų visus palaiminimus.

Šiandien pasižiūrėsime į tai, kaip buvo galima netekti palaiminimų, skirtų Izraelio tautai. Kitaip sakant, kaip buvo galima nutraukti ryšius su Izraelio tauta, - tai buvo nuodėmė arba maištas prieš Dievą.

Tai, apie ką šiandien kalbėsiu, nėra trumpa istorijos pamoka. Noriu, kad jūs suprastumėt vieną dalyką, kai žmonės nėra po Dievo apsaugos gaubtu, tai jiems negalioja daugelis palaiminimų.

Iš tikrųjų Dievas yra nubrėžęs ribą tarp pasaulio ir bažnyčios, tarp pasaulio ir Izraelio tautos. Kai

skaitome Naujajį Testamentą, randame, kad ne visi žydai bus sugrąžinti į Izraelio žemę. Bus sugrąžinti tie, kurie buvo ištikimi. Visi kiti bus išnaikinti. Kartais mes klausiame: „Kur yra Dievo meilė?“ Bet yra ir Dievo šventumas. Jo taip pat turime paisyti. Dievas labai aiškiai nubrėžia ribą, kaip turime elgtis su nusidedančiu bažnyčios nariu. Jeigu jis nori maištauti prieš Dievą, tegul Dievas jį auklėja, o ne mes. Mes neturime teisės nė vieno žmogaus prievarta versti kažką daryti. Senojo Testamento laikais tvarka buvo kitokia. Ji buvo daug griežtesnė. Jei žmogus sąmoningai nusidėdavo ir nenorėdavo susitaikyti su Dievu, tai ištikimiems Viešpačiui nelikdavo nieko kito, kaip paimti akmenį ir tokį žmogų užmėtyti akmenimis.

Mes mažai kalbame apie tai. Mes daug kalbame apie Dievo meilę, apie Jo gailestingumą. Štai kodėl kartais atrodo, kad nuodėmės mūsų gyvenime nieko blogo nedarančios, neatneš pasekmių. Mes nenorime kalbėti apie tai, kad nuodėmės gali žmogui prišaukti mirtį. Tokiu būdu Dievas gali pasiimti tikintįjį namo, nes jis peržengė ribą.

Frazė „bus išnaikintas iš tautos tarpo“ pasikartoja daug kartų. Išrinkau priežastis, dėl kurių izraelitas galėjo netekti savo gyvybės, visų palaiminimų.

1. Jeigu izraelitų šeima susilaukdavo berniuko, jis turėjo būti apipjaustomas. Kai izraelitai išėjo iš Egipto, Mozė juos buvo sustabdęs, nes kai kuriuos reikėjo apipjaustyti. Tai skausminga procedūra, bet tokia buvo sandoros su Dievu kaina. Vėliau jie nesilaikė šios sandoros.

Pradžios 17,12-13: *„Kiekvienas berniukas aštuonių dienų tarp jūsų bus apipjaustytas: gimęs namuose ar iš svetimšalio nupirkta, kuris nėra iš tavo palikuonių. Kas gimsta tavo namuose ir ką nusiperki už savo pinigų, tas turi būti apipjaustytas. Ir mano sandora jūsų kūne bus amžina sandora*“.

Kai kas šiandieną moko, kad žydams nereikia apipjaustyti kūdikius. Niekur Rašte neradau, kad šis dalykas būtų atšauktas, nes tarp Dievo ir Izraelio tautos ši sandora liko. 13 eil. pasakyta „amžina sandora“. Kartais Rašte šis terminas nurodo ne į amžinai besitęsiantį dalyką, bet į tokį, kuris trunka tam tikrą laiką.

Pradžios 17,14: *„O neapipjaustytas vyras bus išnaikintas iš savo tautos, nes jis sulaužė namo sandorą*“.

Ką tai reiškia? Tai reiškia, kad jam užsidaro durys į šventyklą, į sinagogą, į visą tai, kas susiję su žydų tauta. Šiandieną daug kas pyksta ant žydų ortodoksų, kurie griežtai kontroliuoja Izraelio parlamentą. Priimtas įstatymas, jei žydas nori susituokti su kitos tautos atstove, tai Izraelyje tokia santuoka nėra įteisinama. Dažniausiai jie tuokiasi Kipre ar kitose šalyse. Jiems sakoma: „Jūsų vaikų trys ar keturios kartos neįeis į Izraelio tautą.“ Jie nepriklauso šiai tautai. Žmonėms skaudu apie tai kalbėti, bet toks yra įstatymas. Jo niekas neatšaukė. Rašte apipjaustymas niekur nėra atšauktas. Tik kalbama, kad apipjaustymas be tikėjimo yra bevertis dalykas, bet tai yra du skirtingi dalykai. Žmogus gali sukalbėti atgailos malda, bet be tikėjimo tai nieko nekeičia. Jis kaip buvo bedievis, taip ir liko bedievis.

2. Paschos nešventimas.

Tai yra viena iš švenčiausių švenčių, kuri aiškiai rodė Dievo įsikišimą į šios tautos gyvenimą, kuri rodė Dievo sumokėtą brangią kainą. Mes taip pat švenčiame Paschą. Mes turime kitą Avinėlį, nei turėjo Izraelio tauta.

Išėjimo 12,15: *„Septynias dienas valgysite neraugintą duoną. Jau pirmąją dieną pašalinkite raugą iš savo namų, nes kiekvienas, kuris valgys raugintą maistą nuo pirmosios iki septintosios dienos, bus išnaikintas iš Izraelio“*.

Dievas davė nuostatą. Tuo metu viskas, kas rauginta yra namuose, iššluojama. Negalima gerti vyno. Rūsiuose gali būti, bet namuose tokių produktų nelieka.

Išėjimo 12,19: *„Septynias dienas nebus raugo jūsų namuose, nes kiekvienas, kuris valgys ką nors rauginto, bus išnaikintas iš Izraelio, ar jis būtų ateivis, ar vietinis gyventojas“*.

Žinome, kad ir svetimtautis, atlikęs tam tikras apeigas, galėjo tapti žydų tautos dalimi. Šiandien kai kurie tikintieji mąsto: „Mes esame išskirtiniai, išrinktieji. Niekas negali būti tokie, kaip mes.“ Deja. Mes visi esame vienodi. Kiekvienas žmogus, patikėjęs Kristaus auka, gali tapti Dievo vaiku. Tai yra ne mūsų, bet Dievo nuopelnas.

Izraelitai mėgdavo pabrėžti, kad jie yra išskirtiniai, o Dievas norėjo parodyti, kad jie tokiais nėra. Taip izraelitai turėjo išskirtinius pažadus, kuriuos Dievas jiems davė.

3. Išėjimo knygos 30 skyriuje kalbama apie aliejų, kuris buvo skirtas pašventinti kunigus. Jei kas nors buityje jį naudojo ir buvo sugaunamas, tai darant buvo baudžiamas mirtimi.

Dievas aiškiai nubrėžė liniją: kas yra Dievo, tai žmogui to imti negalima.

Šiandien, kaip ir anuomet, žmonės mėgsta Dievo neklausyti. Jiems nėra jokio skirtumo ar tai šventa, ar ne šventa, ar tai yra Dievo, ar tai nėra Dievo. Buvo aliejus, kuris buvo gaminamas tik šventyklos reikmėms.

4. Išėjimo knygos 31 skyriuje išskiriamas sabato šventimas. Šiandien daug diskutuojama, ar Izraelio tautai reikia laikytis sabato. Jiems ir šiandien galioja ši sandora, kad jie išsiskirtų iš kitų tautų. Krikščionys nemėgsta apie tai kalbėti. Apaštalas Paulius laikėsi sabato, kad nebūtų priežasties, kuri trukdytų skelbti Evangeliją žydams.

Išėjimo 31,14: „*Laikykites sabato, nes jis šventas; kas jį suters, turi mirti. Kas dirbs tą dieną, bus išnaikintas iš savo tautos*“.

Buvo laikas, kai žmonės nesilaikė sabato. Dievas už tai juos nubaudė. Dievas neišnaikino žydų tautos dėl to, kad jie sabato nešventė.

5. Dėl nešvarumo valgant padėkos auką. Įstatyme aiškiai pasakyta, kad paleistuvė negalėjo atnešti jokios aukos, jei parduodi šunį, negali atnešti jokios aukos. Taip pat buvo nešventa, jei žmogus susitepęs, neapsivalęs, ateidavo padėkoti Viešpačiui. Tai buvo Dievui pasibjaurėtinas dalykas. Už tokį pasityčiojimą iš Dievo žmogus ne tik nebuvo įleidžiamas į šventyklą, bet ir užmušamas akmenimis.

Teko girdėti, kad vienoje bažnyčioje buvo du broliai, kurie buvo sukčiai. Jie atnešdavo pinigų pastoriumi, duodavo jų diakonui. Pastorius ir diakonai matė, kad tie broliai nusideda, bet tylėjo. Dievas neleidžia iš savęs tyčiotis. Iš tų brolių turtas buvo atimtas, o pastorius ir diakonas buvo kitaip Dievo nubausti.

Mes daug kalbame apie aukojimą, apie pasišventimą Dievui, bet svarbiau yra mūsų širdies švarumas. Jeigu mes nusidedame, turime susitaikyti su Dievu. Kokia bus nauda iš to, jeigu apgausime žmogų, o po to dar atnešime Dievo darbams paaukoti? Jokios naudos. Todėl ir Senojo Testamento laikais buvo taip: jei žmogus neapsivalęs atnešdavo paaukoti auką, tai ir ta auką, ir jis pats buvo nepriimtini. Kad žmonės gerbtų Dievą ir gerbtų šventyklą, Dievas elgėsi labai kategoriškai – išnaikinamas iš tautos tarpo.

Kai lietuviai susituokdavo su žydų tautos merginomis, jos negalėdavo įeiti į sinagogą. Joms pasakydavo: „Tu išėjai iš mūsų tautos. Tu praradai visus Dievo palaiminimus.“ Joms būdavo labai skaudu.

Senojo Testamento laikais, kai žmogus apsivalydavo nuo nešvarumų, jis galėdavo aukoti auką. Ir mes šiandieną kai nusidedame, pirmiausia turime susitaikyti su Dievu, su žmogumi, kurį įskaudinome, o tik po to galime toliau Dievui tarnauti. Dažnai mes dėl Dievo darome daug darbų. Jam to nereikia, jei dar su Dievu nesusitaikėme. Reikia sustoti. Jei tarp mūsų ir Dievo nėra taikos ir ramybės, Dievas darbų nelaimina. Mes veltui dirbsime. Dievui tai nėra priimtina. Kažkas yra pasakęs: „Jeigu nori balta, ką tik išskalbtą staltiesę patiesti ant stalo, neužtenka, kad ji bus balta. Dar reikia švaraus stalo ir švarių rankų, nes pirmas prisilietimas nešvariom rankom padarys staltiesę dėmėtą.“ Toks ir mūsų gyvenimas. Jei norime kažką dėl Dievo daryti, tai mūsų siela turi būti švari.

6. Buvo baudžiama mirtimi už suvalgytą taukų auką, kuri skirta Viešpačiui.

Kunigų 7,25: „*Jei kas valgytų gyvulio taukus, kurie turi būti paaukojami Viešpačiui, bus išnaikintas iš savo tautos*“.

7. Buvo išbraukiama iš tautos tarpo už kraujo valgymą.

Kunigų 7,27; 17,4: „Kiekvienas, kuris valgys kraują, bus išnaikintas iš savo tautos“. „...ir neaukotų aukos Viešpačiui prie palapinės įėjimo, bus kaltas, nes praliejo kraują. Jis bus išnaikintas iš savo tautos.“

Tai likę ir Naujajame Testamente.

8. Auka Viešpačiui ne prie šventyklos aukuro.

Kunigų 17,4; 17,9 „...ir neaukotų aukos Viešpačiui prie palapinės įėjimo, bus kaltas, nes praliejo kraują. Jis bus išnaikintas iš savo tautos“. „...ir jos neatvestų prie Susitikimo palapinės įėjimo paaukoti Viešpačiui, bus išnaikintas iš savo tautos.“

Tai buvo padaryta dėl to, kad žmonės būtų paklusnūs Dievui, kad negarbintų stabų. Ką šiandien daro krikščionys? Jie sako: „Dievas yra visur. Kam reikia sekmadienį eiti į bažnyčią?“ Tai yra maištas prieš Dievą. Senojo Testamento laikais buvo labai svarbu, nes šio Dievo įsakymo nesilaikymas prišaukė daug problemų. Apie tai galime paskaityti Karalių knygose. Karaliai net žudė kunigus, pranašus. Pagal įstatymą jie patys turėjo bausti blogai besielgiančius.

9. Kunigų knygos 18 skyriuje kalbama apie kanaaniečių ir egiptiečių papročius.

Kunigų 18,3-30: „Nesielkite, kaip elgiasi egiptiečiai, tarp kurių jūs gyvenote, ir nesilaikykite papročių Kanaano šalies, kurion jus įvesiu, nevaikščiokite pagal jų nuostatus. Vykdykite mano paliepimus ir pagal mano nuostatus elkitės. Aš esu Viešpats, jūsų Dievas. Laikykites mano įstatymų ir paliepimų, kuriuos vykdydamas žmogus bus gyvas. Aš esu Viešpats. Nesiartinkite prie artimo giminaičio, kad atidengtumėte jo nuogumą. Aš esu Viešpats. Neatidenk savo tėvo nei motinos nuogumo. Neimk savo žmonos sesers į suguloves ir neatidenk jos nuogumo žmonai gyvai esant. Nesiartink prie moters, turinčios mėnesines, kad atidengtum jos nuogumą. Nesugulk su savo artimo žmona, kad susiterštum su ja. Neaukok savo vaikų sudeginti Molochui ir neišniekink mano vardo, nes Aš esu Viešpats. Nesugulk su vyru kaip su moterimi, nes tai pasibjaurėjimas. Nesantykiauk su gyvuliu save suteršdamas, ir moteris neturi stotis prieš gyvulį, kad su juo santykiautų, nes tai iškrypimas. Nesusitepkite minėtais būdais, nes taip susitepė tautos, kurias Aš išvarau nuo jūsų. Kraštas buvo suteptas. Aš užtrauksiu jų nusikaltimus ant jų, ir kraštas išvems savo gyventojus. Jūs ir tarp jūsų pasiliekanys ateiviai laikykites mano įstatymų ir įsakymų ir nedarykite nė vienos minėtų bjaurysčių. Visas tas bjaurystes darė krašto

gyventojai, gyvenę pirma jūsų, ir jį sutepė. Saugokitės, kad kraštas ir jūsų neišspjautų, jei jį suteršite, kaip išspjovė pirma jūsų buvusias tautas. Kiekvienas žmogus, kuris darytų bet kurią iš tų bjaurysčių, bus išnaikintas iš savo tautos. Laikykitės mano nuostatų. Nedarykite to, ką darė pirma jūsų gyvenusieji. Aš esu Viešpats, jūsų Dievas .“

Dievas už šias nuodėmes griežtai baudžia, kad jomis neužsikrėstų daugiau žmonių. Vienas iš apaštalų yra pasakęs: „Kad neišleistų daigų kokia karti šaknis ir nepadarytų vargo suteršdama daugelį.

Šiandien krikščionių tarpe yra daug negerų dalykų. Jie ateina ne iš pasaulio, bet iš mūsų vidaus. kažkas netinkamai elgiasi, o mes nieko nesakome. Vėliau vis daugiau žmonių meluoja, vagia, paleistuvauja.

10. Aukos valgymas po termino – trečią dieną, kai maistas ima gesti.

Kunigų 19,8: *„Jis bus kaltas, nes sutepė Viešpačiui skirtą auką. Toks žmogus bus išnaikintas iš jo tautos .“*

Aukos Dievui visada buvo susiję su šventumu, su tuo, kas yra geriausia.

11. Kunigų atsakomybė aukojant Izraelio žmonių aukas, skirtas Viešpačiui.

Kunigų 22,1-16: *„Viešpats kalbėjo Mozei: „Sakyk Aaronui ir jo sūnums, kad jie pagarbiai laikytų daiktus, kurie pašvęsti aukai, ir nesuteptų jų. Aš esu Viešpats. Sakyk jiems ir jų palikuonims: „Jei kuris būdamas nešvarus paliestų tai, kas izraelitų pašvęsta aukoti Viešpačiui, bus išnaikintas iš Viešpaties akivaizdos. Aš esu Viešpats. Kas iš Aarono palikuonių būtų raupsuotas ar nešvarus, nevalgys to, kas man pašvęsta, iki apsivalys. Kas prisiliestų prie mirusio arba prie turėjusio sėklos išsiliejimą, arba prie šliaužiančio gyvio, arba kurio kito nešvaraus dalyko, kurio prisilietimas sutepa, bus nešvarus iki vakaro ir nevalgys pašvęstųjų valgių, kol neapsiplaus vandeniu. Nusileidus saulei, bus švarus ir galės valgyti pašvęstą maistą, nes tai jo maistas. Jiems nevalia valgyti nugaišusio nei žvėries sudraskyto gyvulio, nes jais susiteps. Aš esu Viešpats. Tegu jie laikosi mano įsakymų, kad nenusikalstų ir nemirtų. Aš esu Viešpats, kuris*

juos pašventinu. Joks ateivis nevalgys švento maisto; jo nevalgys taip pat kunigo įnamis ir samdinys. Bet kunigo vergas, pirktas už pinigų arba gimęs jo namuose, galės jį valgyti. Jei kunigo duktė ištekės ne už kunigo, ji nevalgys švento maisto. Bet, jei ji liktų našlė ar išsiskirtų ir neturėtų vaikų, sugrįžusi į savo tėvo namus, valgys tą maistą, kaip tai darydavo būdama mergaitė. Niekas iš pašalinių neturi teisės to maisto valgyti. Kas nežiniomis valgytų šventą maistą, pridės penktą dalį prie to, ką suvalgė, ir atiduos kunigui. Kunigai tenesutepa izraelitų šventų aukų, kurias jie aukoja Viešpačiui, kad nenusikalstų valgydami šventas dovanas. Aš esu Viešpats, kuris juos pašventinu “.

12. Švenčių nešventimas.

Kunigų 23,1-44: „Viešpats kalbėjo Mozei: „Paskelbk izraelitams Viešpaties šventes, per kuras turite sušaukti susirinkimą. Šešias dienas dirbkite; septintoji diena yra sabatas, skirta poilsiui ir šventam susirinkimui. Nieko nedirbkite tą dieną, nes tai yra sabatas Viešpačiui, kur jūs begyventumėte. Šios yra iškilmingos Viešpaties šventės ir jas švęskite joms skirtu metu: pirmo mėnesio keturioliktos dienos vakare yra Viešpaties Pascha, o penkioliktą to paties mėnesio dieną yra Neraugintos duonos šventė Viešpačiui. Neraugintą duoną valgykite septynias dienas. Pirmoji diena bus jums iškilmingiausia ir šventa. Tą dieną nedirbkite jokio darbo. Septynias dienas aukokite Viešpačiui deginamąją auką. Septintoji susirinkimo diena bus iškilminga ir šventa; tą dieną neturite nieko dirbti“. Viešpats kalbėjo Mozei: „Sakyk izraelitams, kad įėję į kraštą, kurį jiems duosiu, ir pradėję pjauti javus, atneštų pirmąjį pjūties pėdą kunigui, kuris pirmą dieną po sabato siūbuos pėdą Viešpaties akivaizdoje, kad Jis būtų jums malonus. Tai amžinas įsakymas visoms kartoms, kur jūs begyventumėte. Atskaitykite septynias savaites po to sabato, pradėdami pirmąją dieną, kai atnešėte aukoti pirmąją derliaus pėdą. Penkiasdešimtąją dieną – pirmąją dieną po septinto sabato – vėl aukokite Viešpačiui duonos auką. Paskelbkite šitą dieną iškilminga ir šventa susirinkimo diena; tą dieną nedirbkite jokio darbo. Tai bus amžinas įstatymas visoms jūsų kartoms, kur jūs begyventumėte. Pjaudami savo javus, nenujaukite jų iki lauko krašto ir nerinkite nukritusių varpų; jas palikite beturčiams ir ateiviams. Aš esu Viešpats, jūsų Dievas“. Viešpats kalbėjo Mozei: „Sakyk izraelitams, kad septinto mėnesio pirmoji diena bus jums iškilmingas poilsio diena – sabatas. Trimitų garsai jums tai primins, ji bus švento susirinkimo diena. Nedirbkite tą dieną jokio darbo ir aukokite Viešpačiui deginamąją auką“. Viešpats kalbėjo Mozei: „Dešimtoji to paties mėnesio diena bus iškilminga sutaikinimo diena. Tai bus švento susirinkimo diena; varginkite savo sielas tą dieną ir aukokite Viešpačiui deginamąją auką. Jokio darbo nedirbkite, nes tai sutaikinimo diena, kad jūs būtumėte sutaikinti su Viešpačiu, jūsų Dievu. Kiekvienas žmogus, kuris nevargintų savo sielos tą dieną, bus išnaikintas iš savo tautos. Kas dirbtų bet kokį darbą tą dieną, bus išnaikintas iš savo tautos. Todėl nieko tą dieną nedirbkite. Tai bus amžinas įstatymas visoms jūsų kartoms, kur jūs begyventumėte. Tai bus jums poilsio sabatas, kurio metu varginsite savo sielas. Nuo devintos mėnesio dienos vakaro iki kito vakaro švęsite sabatą“. Viešpats kalbėjo Mozei: „Sakyk izraelitams, kad nuo penkioliktos to paties mėnesio dienos septynias dienas truks Palapinių šventė. Pirmoji diena bus iškilminga ir šventa; tą dieną nedirbsite jokio darbo. Septynias dienas aukosite Viešpačiui deginamąsias aukas. Aštuntoji diena bus šventa. Tuomet aukosite

Viešpačiui deginamąją auką, nes tai susirinkimo diena; nedirbsite tą dieną jokio darbo. Šitos yra Viešpačiui skirtos šventės, per kurias sušauksite šventą susirinkimą ir aukosite Viešpačiui deginamąsias, duonos ir geriamąsias aukas, kiekvieną jai nustatytu metu, neskaitant sabato, įžado ir laisvos valios aukų, kurias atnešate Viešpačiui. Taigi nuo septinto mėnesio penkioliktos dienos, kai surinksite visą savo laukų derlių, paskirkite Viešpaties garbei septynias dienas; pirmoji ir aštuntoji diena bus sabatas. Pirmą dieną imkite gražiausių medžių vaisių, palmių šakelių, lapuoto medžio ir paupio gluosnių šakų ir linksminkitės Viešpaties, jūsų Dievo, akivaizdoje. Kasmet iškilmingai švęskite Viešpačiui septynias dienas; tai bus amžinas įstatymas jūsų kartoms. Tą šventę švęskite septintą mėnesį. Visi izraelitai turi gyventi palapinėse septynias dienas, kad jūsų palikuonys žinotų, jog buvau apgyvendinęs izraelitus palapinėse, kai juos išvedžiau iš Egipto žemės. Aš Viešpats, jūsų Dievas“. Taip Mozė paskelbė izraelitams šventes Viešpaties garbei.

Kas yra šventės? Tai yra nuolatinis priminimas žmogui, kokioje būsenoje jis yra. Kodėl mes susirenkame sekmadieniais? Kodėl švenčiame Jėzaus Kristaus Gimimo dieną? Kodėl prisimename Jėzaus mirtį ir prisikėlimą? Kodėl prisimename derliaus nuėmimo metą? Vieni švenčiame, kiti nešvenčiame.

Švenčių ciklas skirtas parodyti žmogui, kad jis priklauso nuo Dievo. Kai žmogus sako: „Aš tai padariau“, tai Dievas greitai laiku gali parodyti, kad tai kilę iš Jo. Babilono karalius Nabuchodonosaras didžiavosi gražiu miestu ir kalbėjo: „Aš tai pastačiau!“ Karaliaus įsakymu tai pastatė meistrai, bet Dievas jiems davė sugebėjimus. Dievas atėmė karaliui protą. Jis trejus metus gyveno kaip laukinis žvėris. Po to Dievas grąžino jam protą. Karalius suprato, kad visa didybė gauta iš Dievo. Šiandien žmonės nenori Dievo. Jie sako: „Aš padarysiu. Aš nusipirksi. Aš pasieksiu.“ Taip kalba ir elgiasi ir krikščionys: „Mes padarysime. Mes pasieksime. Mes turime planą.“ Mes galime pasiekti, padaryti, jeigu leis Viešpats, kaip pasakyta Jokūbo laiške. Senojo Testamento laikais švenčiamos šventės izraelitams primindavo, kad jie yra išrinktoji Dievo tauta, kad jie išvesti iš Egipto.

13. Kai žmogus sąmoningai pasirinkdavo nepaklusti Dievui.

Skaičių 15,30: „*Bet jei žmogus nusikalstų sąmoningai ir taip paniekintų Viešpatį, nežiūrint ar jis bus vietinis, ar ateivis, jis bus išnaikintas iš savo tautos*“.

Kai žmogus pasirinkdavo maištą, Dievas sakė: „Palikite tai jo atsakomybei. Jo kraujas yra ant jo paties.“

Ir mūsų bažnyčioje yra žmonių, kurie maištauja prieš Dievą. Apie tai kalbėti yra skaudu. Senajame Testamente maištininkai sumokėdavo savo gyvybę. Aš nesiūlau, kad mes šiandien taip darytume, bet noriu pasakyti, kad Dievas aiškiai nubrėždavo ribą, kur yra Dievo palaiminimai ir Jo prakeikimai.

Kai užsitrauki Dievo prakeikimą, tai jis gali būti atšauktas, jei ateini pas Dievą su atgaila. Šiandien Dievas yra maloningas, gailestingas, bet Jis neleidžia žmonėms nuodėmiauti be pasekmių. Tai galioja tiek tikinčiam, tiek netikinčiam žmogui. Ir vieno galas gali būti mirtis, ir kito – mirtis.

14. Turėjo būti apsivaloma nuo mirusiojo.

Skaičių 19,11-16: „*Kas paliečia žmogaus lavoną, bus nešvarus septynias dienas. Jis apsivalys šiuo vandeniu trečią ir septintą dieną ir bus švarus. Jei trečią dieną neapsivalys, tai septintą dieną nebus švarus. Kuris palies mirusio žmogaus lavoną ir nebus apšlakstytas minėtu vandeniu, suteps Viešpaties palapinę ir bus išnaikintas iš izraelitų tarpo; kadangi jis neapšlakstytas apvalomuoju vandeniu, jis liks nešvarus. Šitas yra įstatymas apie žmogų, mirusį palapinėje. Visi, kurie įeina į jo palapinę, ir visi ten esantieji bus nešvarūs septynias dienas. Indas, neturintis dangčio, bus suteptas. Jei kas lauke paliestų užmušto kardu ar savaime mirusio žmogaus lavoną, kaulą ar karstą, bus nešvarus septynias dienas*“.

Mirtis Senajame Testamente primena nuodėmės. Kai mes ateiname į laidotuves, ką galime pasakyti vienas apie kitą? Kad tai yra nuodėmės finalinė pasekmė. Nuodėmė į pasaulį atnešė žmonių senėjimą, mirtį, supuvimą. Kai Senojo Testamento laikais žmogus nenorėjo apsivalyti nuo nuodėmės, jį reikėjo nubausti. Kai mes žiūrime į Senąjį Testamentą, turime aiškiai pamatyti Dievo meilę ir Dievo šventumą. Tai yra du neatskiriama dalykai. Dievas visada suteikdavo žmogui galimybę atgailauti. Jei atidžiai paskaitysite Kunigų knygą, Skaičių knygą, rasite tai, kas mane labai žavi: kad Dievas niekada neatstumdavo žmogaus, suteikdavo jam galimybę su Juo susitaikyti. Dievas nesikeičia. Jis visada norėjo žmogų laiminti, bet kada Dievo gerumą žmogus atmesdavo, tai Jam neliko nieko kito, kaip išlieti savo šventumo teismą.

Izraelio tauta buvo po ypatingu Dievo apsaugos gaubtu, bet jie galėjo to ir netekti.

Pranas Bielevičius

2008-09-28, Marijampolė